

Bozók Ferenc

Bodobács

Játszótereken van most,
lendül a hinta,
hátán polinéz harcos
maszkja a minta.

Forró betonon járkal,
ünnepi díszben,
múltból jön elő, mászkál,
jár-kelek a szívben.

Május daloló estjén
enyhe meleg volt.
Mint Proust, felidézhetném
most a gyerekkort.

Megint Rimbaud

Nyútt, hasadt bakancs a bánat.
Kócos, éjnehéz hajamba
holdsugár gubancolódna,
csillag és bogáncs tapadna.

Gondjaim zsebembe gyűrve
ballagnék az éjszakában.
Rugdosnám, miként a labdát
glóriám az út porában.

Apollinaire

miként a lebbencs
csörögve hull a sok levél
a kertkapunknál
türelme vesztve vár a tél

az ősz halott és
letépvé már a hangszál
a kézfogásunk
elillan és a nincsbé száll

Kassák feje

Mértanilag koponyáját
jól kitalálta az Isten.
Homloka tiszta kubizmus,
készre alázta a forma.

Tárgyilagos szigorúság
térgeometria-arca,
vésni való orosz ingje,
hűvöse, rendje, nyugalma.

Porcelánangyal

Törékeny angyalom, filigrán nipp!
Te suttogó kerámiák között
lakásmagányba szobrozódva
alázatos fejed leszegve élsz,
s én sűgva sem merem bevallani
neked nevét, ki elfeledte rég,
ki voltam egykor én, s hogy ő ki volt.